

административния орган с решението си е указал на заявителя, че исканата информация може да се предостави при наличие на изрично писмено съгласие от страна на лицето, за което се иска същата. Направен е извод, че в случая са налице хипотезите на чл. 4, ал. 1 и чл. 7, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ), като търсената информация е данъчна и осигурителна и редът за нейното предоставяне е регламентиран в ДОПК. Съдът се е позовал на чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ вр. т. 2 и е направил извод, че оспорения акт е издаден в съответствие с материалноправните норми на ЗДОИ и ДОПК. Приел е за неоснователно твърдението на жалбоподателя за надделяващ обществен интерес, тъй като дори и да се приеме, че е налице такъв, то характера на търсената информация, специалния ред за нейното предоставяне и липсата на изрично писмено съгласие на лицето, обосновават законосъобразността на отказа за предоставянето ѝ.

Обжалваното решение е постановено в нарушение на материалния закон.

Изводите на съда, че оспореният акт е издаден в съответствие с материалноправните разпоредби на ДОПК и ЗДОИ и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила са незаконосъобразни.

За да откаже достъпа до исканата информация административният орган е посочил, че тъй като същата касае друго задължено лице, за което се отнасят данните, то заявителят може да осигури писмено съгласието на задълженото лице лично пред орган приходите или чрез нотариално заверено писмено заявление. От тук следва, че оспореният административен акт е издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. По несъмнен начин по делото е установено, че исканата информация касае данни от данъчните декларации на „Център за икономическо развитие-Разград“ за периода 2000-2008г., които по смисъла на чл. 72-75 от ДОПК са данъчна и осигурителна информация. Нормата на чл. 74, ал. 2 от ДОПК, регламентира, че данни, представляващи данъчна и осигурителна информация, се предоставят с писмено съгласие на лицето. Съгласно правилото на чл. 31, ал. 1 и 2 от ЗДОИ, когато исканата обществена информация се отнася до трето лице и е необходимо неговото съгласие за предоставянето ѝ съответният орган е длъжен да поиска изричното писмено съгласие на третото лице в 7-дневен срок от регистриране на заявлението. В случая това изискване не е изпълнено, като в противоречие с цитираната правна норма административният орган не е изискал съгласие на третото лице, а едва с решението си е възложил на заявителя сам да осигури съгласието му. Ето защо изводът на съда, че при постановяване на обжалваното решение органът не е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила е незаконосъобразен.

Заклучението на първоинстанционният съд за законосъобразност на оспорения отказ е необосновано. Същото е направено при липса на доказателства, установяващи релевантните за спора факти. По делото не е установено дали „Център за икономическо развитие - Разград“ е публичноправна организация по смисъла на § 1, т. 4 от Допълнителните разпоредби на ЗДОИ вр. чл. 3, ал. 2 от ЗДОИ и в тази връзка дали исканата информация е обществена по смисъла на закона. В административната преписка също липсват доказателства в тази насока, а по делото има данни единствено, че „Център за икономическо развитие - Разград“ е сдружение с нестопанска цел, което е създадено въз основа на решение на Общински съвет Разград за възлагане на кмета на общината да организира изграждането на Център за икономическо развитие в Разград. Ако последното е публичноправна организация и е учредено в обществена полза по предвидения за това в закона ред, то за част от исканата информация ще намерят приложение разпоредбите на Закона за юридическите лица с нестопанска цел. От изложеното следва, че изводите на съда за законосъобразност на оспорения отказ не са направени въз основа на относими към спора факти.

От събраните по преписката и в съдебното производство доказателства се налага извод, че обжалваният административен акт е постановен и в нарушение на чл. 35 от АПК, без да са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая. В противоречие с изискването на посочената норма административният орган не е обсъдил и доводите на заявителя за наличие на хипотезата на чл. 31, ал. 5 от ЗДОИ, което също води до неговата незаконосъобразност.

Като е направил извод за обратното първоинстанционният съд е постановил решение, което е в противоречие с материалния закон и е необосновано.

С оглед на изложеното Върховният административен съд намира, че обжалваното решение е неправилно - постановено в нарушение на материалния закон и е необосновано, поради което и на основание чл. 221, ал. 2 вр. чл. 222, ал. 1 от АПК същото следва да се отмени като се постанови ново решение, с което оспореното решение следва да бъде отменено, а преписката върната на административния орган за произнасяне съобразно дадените указания в мотивите на настоящото решение.

По изложените съображения Върховният административен съд, пето отделение,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 37 от 09.06.2009 г., постановено по адм. д. № 55/2009 г. по описа на Административен съд гр. Разград и
ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ решение № 3/16.04.2009 г. на директора на ТД на НАП гр. Разград.

ВРЪЩА административната преписка на директора на ТД на НАП - ИРМ - Разград за ново произнасяне.

Решението не подлежи на обжалване.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Андрей Икономов

ЧЛЕНОВЕ:/п/ Илияна Дойчева

/п/ Мариета Милева

И.Д.